

Альма-матер у сільській глибинці

Трішки історії

Одного морозного лютого ранку редакційна "Нива" взяла напрямком на Малушківський ліцей. В цей сільський навчальний заклад журналісти заглядають зрідка, хоча він знаходиться, фактично, як на долоні, обабіч міжнародної траси "Городище – Старокосятинів".

Його історія доволі цікава. У 1997 році стару школу закрили, вважаючи її аварійною, а навчання дітей продовжили у сільському клубі, обладнавши там дві класні кімнати. Отак, впродовж семи років у дві зміни там здобували знання сільські дітлахи.

У 2004 році завдяки сприянню Народного депутата України Миколи Шершуна розпочали будівництво нового приміщення школи вартістю понад 3 мільйони гривень. 1 вересня 2005 року відбулося уро-

тися з дружним педагогічним колективом та ознайомитися з навчальними кабінетами.

Де навчаються "першачки"?

– Вам треба побачити наші початкові класи, – зауважив Олександр Ткач, жестом вказуючи на ту частину шкільного коридору, де на підлозі під ногами "оживає" цілий світ яскравих персонажів. Вже й самій захотілося пострибати навчальними «класиками» та пробігтися креативними лабіринтами.

Дорогою директор показує сучасні кабінети, оснащені відповідно до рекомендацій Нової української школи. Але прозоро натякає, що цей проект педагогів зовсім не спантеличив, адже по-новому вони почали пра-

Першачки.

Шкільна медсестра Ірина ТУРЛАК.

вчання. Щоправда, з'ясувалося, що у кожному наступному класі, який відвідували, ситуація аналогічна.

За іншими дверима малеча обговорювала погоду, а другокласники на території "Ігрового простору" передавали один одному імпульс дружби.

Шкільна бібліотека

Відчиняємо двері бібліотеки, здалеку чути

"Творча майстерня" (ми звикли казати "Умілі ручки") та "Юні програмісти".

За дверима кипіла робота, голова учнівського самоврядування учениця 10 класу Лілія Трофимчук пропонувала заголовок майбутньої публікації. За процесом спостерігали Людмила Іванівна Копець – заступник директора з виховної роботи та Яна Володимирівна Сьомак – ліцейний педагог-організатор.

Людмила Іванівна розповіла, що до складу учнівської ради входять учні 5-11 класів, кожен з них має доручення (постійні, тимчасові), які виконує у визначений час. Засідання учнівської ради відбуваються двічі на місяць. Тут планують дитяче дозвілля, формують і випускають шкільну газету, думають не тільки про себе, а й тих, хто поряд.

Малушківські ліцейсти розказали про традиції навчального закладу. Приміром, щороку на День знань вони навідується з квітами до вчителів-пенсіонерів, а ті стрічають їх зі свіжими пиріжками та з "букетами" сподобів.

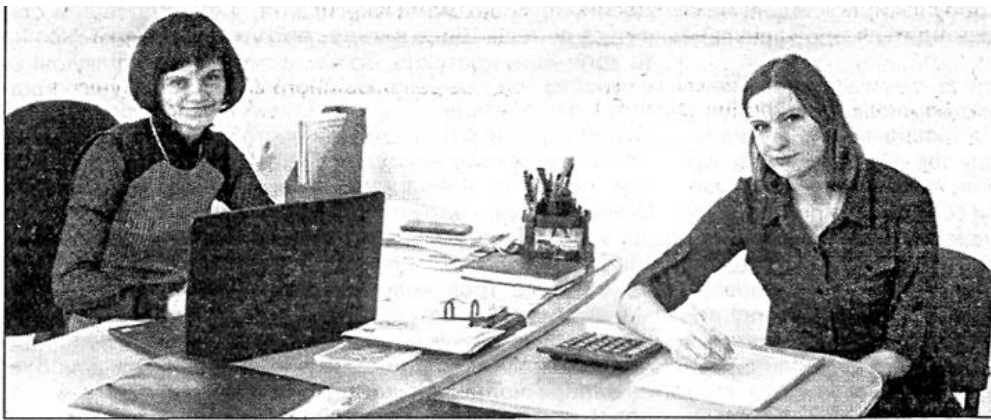
Окрім того, впродовж багатьох років одинадцятикласники на згадку про свій випуск залишають в альма-матер вишитий рушник та висаджують тендітне деревце на "Алеї знань" на шкільному подвір'ї.

Педагог-організатор Яна Володимирівна познайомила мене з однією із наймолодших активісток – семикласницею Софією Яковець. Дівчинка дуже гарно співає, незмінна учасниця шкільних конкурсів та концертів. І єдина з-поміж усіх учнів відвідує музичну школу, щоправда, Сарненську. Чому? Бо до неї ближче, аніж, приміром, до Березнівської і простіше добиратися.

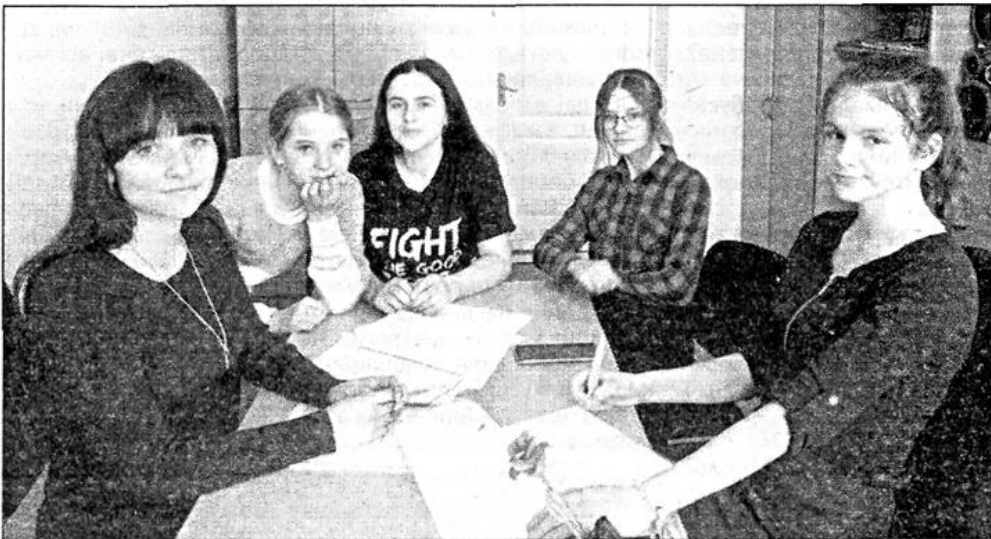
Нам це важко збагнути, але дітям сільських шкіл не так поталанило, як міським учням у плані позашкільних занять. Їм буває досить проблематично дістатися до музичної, спортивної чи мистецької шкіл. Не виключення і учні села Малушка. Наприклад, Софійку батьки кілька разів на тиждень відвозять до Сарненської музичної школи і це добряче б'є по батьківському гаманцю. У багатьох такої можливості немає.

Школа – це сім'я

Головна бухгалтерка ліцею Ірина Петрівна Левечко зауважила, що вчителі, адміністрація закладу мають чітку громадянську

Ірина ЛЕВЧКО – бухгалтерка ліцею та Ірина ЧМУТ – завідувачка господарством.

Яна СЬОМАК з активом школи Діаною ОСІЙЧУК, Лілею ТРОФИМЧУК, Софією ЯСКОВЕЦЬ та Аліною АНТОНЕЦЬ готують черговий випуск "Шкільного вісника".

чисте відкриття новозбудованого головного корпусу сільської альма-матер. Минуло вже більше 15 років, а у навчальному закладі досі немає ні шкільної їдальні, ні спортивної та актової зал, хоч нині тут здобувають знання 234 учні та працює 24 педагоги.

Заходжу до навчального корпусу, одягаю, як і годиться, захисну маску та гумові рукавички. Біля входу мене зустрічає штатна медична сестра Ірина Турлак з інфрачервоним термометром у руках, адже карантин ніхто не відмінює.

– Незважаючи на труднощі, ми успішно намагаємось рухатися в ногу з часом, – зауважив директор Малушківського ліцею Олександр Ткач і після відмітки у журналі відвідувань запросив мене познайоми-

цювати ще 10 років тому. Єдина проблема була з технічним обладнанням, втім поступово цю невідповідність владнали.

Заходимо до одного з класів, де навчаються «першачки», якраз йде обговорення теми патріотизму. І ці наймолодші школярки наввипередки розповідають, хто такий патріот: «Патріот – це той, хто життя віддасть за Батьківщину», «Патріот – це воїн АТО», «Патріот – це той, хто розмовляє українською мовою і шанує свої національні традиції». Краще і не скажеш. Інколи дорослі такої істини до голови не беруть, а дітлахи такі маленькі, а вже – українці.

Коли зайшли до першого кабінету сільської школи, то подумала, що натрапили на так звану вітрину, яку показують усім гостям. Тут дійсно було усе необхідне для на-

діалог старшокласників, які жваво обговорюють завдання з географії, а заступник з навчально-виховної роботи Олена Ігорівна Дмитрук дає дружні поради із засвоєння матеріалу. Привітавши гостю, яку директор представив як районну журналістку, словесні баталії припиняються і діти спокійно зосереджуються на підручниках.

– У 2013 році завдяки програмі «Бібліоміст» бібліотека виграла шість комп'ютерів з підключенням до мережі Інтернет, принтер і сканер. Але мусимо навчити школярів, особливо не надто старанних, писати реферати за «старою» схемою, читаючи необхідну літературу, а не використовуючи тільки «підказки» (вже готові роботи) Всесвітньої павутини, – пояснює Олена Ігорівна.

Учнівське самоврядування

– Ходімо, познайомлю з нашими активістами, вони якраз готують черговий випуск «Шкільного вісника», – сказав директор ліцею, – за цим юні журналісти вже трохи скучили, адже через карантин не вийшли дві газети.

Між іншим, Олександр Миколайович розказав, що ліцейний часопис, за звичайних (не карантинних) умов готують раз чи двічі на місяць. Юні репортери також ведуть у мережі «Інтернет» свій телеграм-канал. Окрім того, у школі функціонує 2 гуртки:

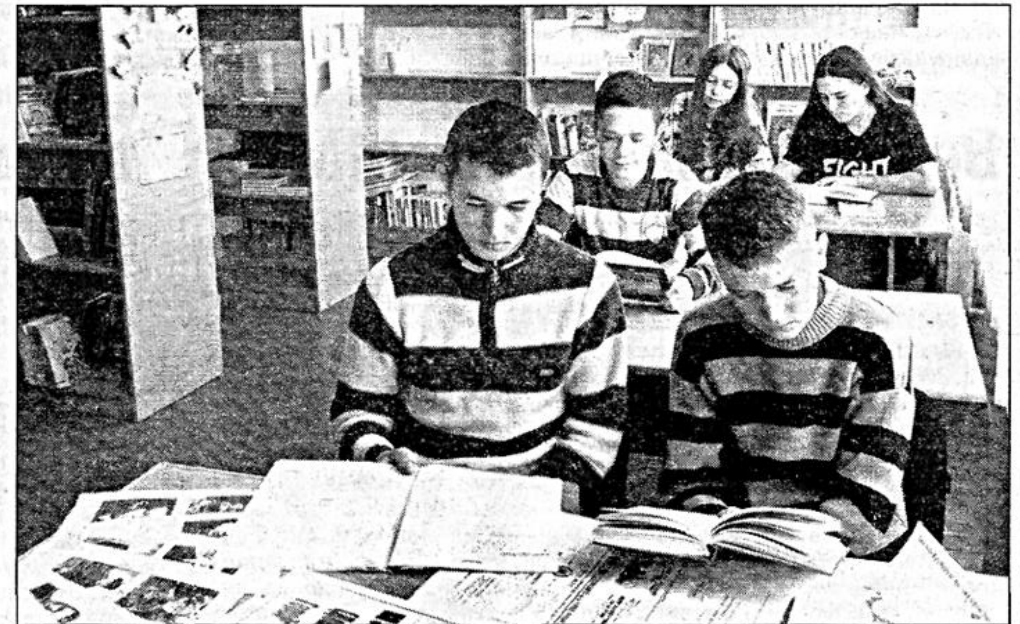
позицію: в навчанні, роботі і депутатській діяльності. Виявляється, до новоствореної Малинської сільської ради громада обрала депутатами трьох вчителів ліцею: директора (за сумісництвом вчителя історії) Олександра Ткача, вчительку початкових класів Людмилу Шумович та викладача інформатики Ірину Легкобит. Тому жителі села йдуть до школи не лише як до храму знань, а й за підтримкою сільських депутатів.

При спілкуванні із «шкільною сім'єю» я помітила, що до її складу входять в основному жіночки. На моє зауваження директор ліцею тільки знизав плечима, мовляв, що поробиш. Навіть завідувач господарством теж жінка. Скажу відверто, завгоспа я собі уявляла інакше, це мав би бути чоловік середнього віку у шапці-вушанці та чоботах, але аж ніяк не молода симпатична жінка у сукні, більше схожа на вчительку.

Помітивши моє здивування, Олександр Миколайович сказав, що Ірина Михайлівна Чмут хоч і молода, однак дасть фору досвідченим, з моїх слів, мужчинам середнього віку у шапках-вушанках.

Прощаючись з колективом, я зрозуміла, що Малушківський ліцей Малинської сільської ради не просто навчальний заклад, а осередок освіти, культури та спорту у цій місцевості. І доки тут даватимуть знання такі високоосвічені та віддані професії вчителі, а учні будуть спраглими до розвитку і знань, доти житиме і розвиватиметься село.

Юлія ІВАНЮК.

У бібліотеці має бути тиша!

